

full

D I O C E S À

S O L S O N A | V I C

Claustre

Cadascú de nosaltres té elaborada una representació mental del passat històric. I també sap que un element cultural, en passar de generació en generació, d'alguna manera es reconstrueix per a adaptar-se a les noves circumstàncies. Aquesta reflexió ve a tomb arran de la contemplació de la fotografia del claustre romànic de Santa Marià de Lluçà, que els estudiosos emparenten amb el de Ripoll. Imaginem-nos que anem al lloc on es troba.

Tenim al davant una església solitària a tocar de la carretera, amb rectoria, cementiri i a l'altra banda un hostel. Entrem en el que fou monestir canonical i ens aturem en una de les parts més notables: el pe-

tit claustre. Mirem els arcs, les columnes, els capitells. De cop ens aclapara la consistent sobrietat de les pedres, la senzillesa que només té com a artífici la mesurada ostentació dels capitells amb imatges de motius vegetals i de bestiar.

Quan van ser construïts, els claustres distribuïen l'espai, eren lloc de passeig, de meditació, de pregària, de lectura; a vegades, cementiri. Ara són visitats per amants de l'art i estudiosos, per turistes apressats. En la imatge hi ha un banc que sembla convidar-nos a l'entotsolament, a la reflexió, al discerniment que amb humilitat i fe albira la llum i la veu del cor: «Senyor, què voleu que faci?»

Diumenge XIII de durant l'any | Cicle B

Lectura del llibre de la Saviesa (1,13-15;2,23-24)

Déu no va fer la mort, ni li agrada que l'home perdi la vida; tot ho ha creat perquè existeixi, ha format el món perquè l'home visqui sense posar-hi cap mena de verí de mort. El reialme de la mort no és de la terra, perquè la bondat i la justícia són immortals. Déu no creà l'home sotmès a la mort, sinó a imatge de la seva existència eterna. Però l'enveja del diable va introduir la mort al món, i els partidaris d'ell són els qui en fan experiència.

Salm responsorial (Salm 29)

Amb quin goig us exalço, Senyor!

Lectura de la segona carta de sant Pau als cristians de Corint (8,7.9.13-15)

Germans, vosaltres teniu abundantment de tot: fe, doctrina, coneixement, interès per tot, i fins l'amor amb què us estimem. Sigueu també generosos en aquest favor que us demano. Coneixeu prou bé la generositat de Jesucrist, nostre Senyor: ell, que és ric, es va fer pobre per vosaltres, per enriquir-vos amb la seva pobresa. No seria just que, per alleujar els altres, vosaltres patíssiu estretor. Més aviat, que en el moment present, buscant la igualtat, allò que us sobra a vosaltres compensi el que els falta a ells, i si un dia els sobra a ells que supleixi el que us farà falta a vosaltres, mirant que hi hagi igualtat. És allò

que diu l'Escriptura: «Ni als que n'havien recollit molt, els en sobrava, ni als qui n'havien recollit poc, els en faltava.»

Lectura de l'evangeli segons sant Marc (5,21-43)

En aquell temps, Jesús arribà en barca de l'altra riba del llac, molta gent es reuní al seu voltant, i es quedà vora l'aigua. Mentrestant, arriba un dels caps de sinagoga, que es deia Jaire, i així que el veu se li llença als peus i, suplicant-lo amb tota l'ànima, li diu: «La meva filleta s'està morint. Veniu a imposar-li les mans perquè es posi bé i no es mori.» Jesús se n'anà amb ell, i el seguia molta gent. [...] Arriben uns de casa del cap de la sinagoga i li diuen: «La teva filla és morta. Què en trauràs d'amoïnar el mestre?» Però Jesús, sense fer cas del que acabava de sentir, diu al cap de sinagoga: «Tingues fe i no tinguis por.» I només va permetre que l'acompanyessin Pere, Jaume i Joan, el germà de Jaume. Quan arriben a la casa del cap de sinagoga, veu l'aldarull de la gent que plorava i cridava fins a eixordar. Ell entra a casa i els diu: «Què són aquest aldarull i aquests plors? La criatura no és morta, sinó que dorm.» Ells se'n reien, però Jesús els fa sortir tots, pren només el pare i la mare de la nena amb els qui l'acompanyaven, entra a l'habitació, li dóna la mà i li diu: «Talita, cum», que vol dir: «Noia, aixeca't.» A l'instant la noia, que ja tenia dotze anys, s'aixecà i es posà a caminar. Ells no se'n sabien avenir. Jesús els prohibí, de tota manera, que fessin saber què havia passat. I els digué que donessin menjar a la noia.

2

full

Dotze anys | Mn. Marc Majà i Guiu

Dotze anys, són molts o pocs? Depèn de la cosa de què es tracti. En la història de l'univers, dotze anys són no res. En la vida d'una persona, en canvi, dotze anys són ja una porció important de la seva història. En l'evangeli d'avui, Jesús es troba amb dues persones marcades per «dotze anys». En primer lloc, la filla de Jaire, que, amb només dotze anys, s'està morint. Dramàtica situació: just als dotze anys, que és l'edat en què la noia està fent el pas de la infància a l'adolescència, el pas de ser una criatura necessitada a poder ser engendradora de vida (poder ser mare!), just llavors la mort amenaça la seva vida. En segon lloc, la dona que pateix pèrdues de sang des de fa dotze anys; dotze anys en què la vida, gota a gota, es va escapant sense remei. En el primer cas, la mort truca a la porta just

quan la vida està arribant a la seva plenitud. En el segon cas, la mort es va acostant imparablement com a conseqüència natural de les hemorràgies. Tant en un cas com en l'altre, el trobament amb Jesús serà el detonant d'un canvi en la història d'aquelles dues dones.

Les dificultats de la vida, les situacions de mort que ens amenacen, poden arribar-nos en moments ben diferents. Tant pot ser en un moment de plenitud (quan tot semblava que anava bé, quan l'horitzó era ple de projectes engrescadors) com enmig d'un camí llarg de defalliment (quan el cansament i el desànim semblen agafar les regnes de la nostra voluntat). En tots dos casos, les paraules de Jesús ressonen avui com la mà que Déu ens dóna per a tirar endavant: «tingues fe i no tinguis por», «la teva fe t'ha salvat»

El fruit de l'Esperit Sant, la caritat | Romà Casanova, bisbe de Vic.....

Al temps d'estiu, quan els fruits saborosos apareixen als arbres i els pagesos recullen el fruit en els camps sembrats, em proposo de reflexionar amb vosaltres sobre el fruit de l'Esperit Sant, tal com ho presenta sant Pau en la carta als cristians de Galàcia.

El mateix nom de fruit ja manifesta la comparació amb la vida vegetal. El fruit és el que es recull al final del procés: la saba vigorosa arriba a tot l'arbre, que al temps oportú dona les flors i les fulles —si n'és el cas— i al final apareix el fruit amb el qual ens alimentem i delectem. El fruit és saborós i dolç. O el fruit és també el que es recull en un camp conreat i sembrat, després de llarg temps i esperant les pluges propícies, en la collita que omple d'alegria el cor del pagès. El fruit és aliment i riquesa.

L'Esperit Sant ha estat vessat en els nostres cors i ens dona les «arres» o, millor encara, les «primícies» de la nostra herència eterna. El cristià sap que és cridat a posseir la vida per sempre amb Déu, on tot serà estimar el qui és l'Amor. La primícia que ens dona l'Esperit Sant és la caritat que ens fa estimar Déu sobretot, i en ell, tots els nostres germans. «L'Esperit Sant és aquesta potència interior que harmonitza els cors dels creients amb el cor de Crist i els mou a estimar els germans com ell els ha estimat, quan s'ha posat a rentar els peus als seus deixebles (cf. Jn 13.1-13) i, sobretot, quan ha lliurat la seva vida per tots (cf. Jn 13,1;15,13)» (Benet XVI, *Deus caritas est*, 19).

El fruit de l'Esperit Sant és, doncs, el darrer i més saborós producte de l'acció de l'Esperit Sant en nosaltres. De fet, en el text de la carta als Gàlates, sant Pau ho posa en singular: *El fruit (karpós) de l'Esperit és caritat, goig, pau, paciència, longanimitat, bondat, benignitat, mansuetud, fidelitat, modèstia, continència, castedat* (Ga 5,22-23 Vulg.). El fruit de l'Esperit que ve de la saba de Crist no és múltiple, és únic, però sí que es multiplica. El fruit és la caritat que floreix i fructifica en tota mena de virtuts.

El fruit fonamental i primer de l'Esperit Sant és la caritat; per això les dotze virtuts que la tradició de l'Església enumera fan referència a la relació amb els altres, on l'amor és la plenitud de la llei (cf. Rm 13,10). El fruit de l'Esperit es manifesta en la disponibilitat plena de pau i de goig a rebre l'altre en la seva realitat, a estimar-lo amb paciència i tranquil·litat.

El qui es deixa veritablement portar per l'Esperit Sant dona en la seva vida el fruit de la caritat; viu en la imitació —sempre fràgil— de Crist *benèvol i humil de cor* (Mt 11,29); és un home per a Déu i per als altres, lliure i vertader, exigent i misericordiós, capaç de vida interior i obert als altres. A l'inrevés de l'home segons les obres de la carn: *relacions il·legítimes, impuresa, llibertinatge, idolatria, bruixeria, enemistats, discòrdies, gelosies, enfuriments, rivalitats, divisions, sectarismes, enveges, borratxeres, orgies i coses semblants* (Ga 5,19-21).

Agenda litúrgica de la setmana

1 ■ Diumenge XIII de durant l'any / Cicle B. Sant Gal, bisbe (†551).

Sant Josep Damià Veuster, apòstol dels leprosos (†1889)

Lectures: Saviesa 1,13-15;2,23-24 / Salm 29 / 2Corintis 8,7.9.13-15 / Marc 5,21-43

Litúrgia de les hores: Setmana I

2 ■ Dilluns. Sant Martinià, màrtir (ts. I)
Lectures: Amós 2,6-10.13-16 / Salm 49 / Mateu 8,18-22

3 ■ Dimarts. Sant Tomàs, apòstol i màrtir (s. I)

Lectures: Efeis 2,19-22 / Salm 116 / Joan 20,24-29

4 ■ Dimecres. Isabel de Portugal, laica (1271-1336). Santa Berta, religiosa (†725).

Lectures: Amós 5,14-15.21-24 / Salm 49 / Mateu 8,28-34

5 ■ Dijous. Sant Miquel dels Sants, prevere (†1625).

Lectures: Amós 7,10-17 / Salm 18 / Mateu 9,1-8

6 ■ Divendres. Santa Maria Goretti, verge i màrtir (†1902). Sant Isaïes, profeta (765 aC).

Lectures: Amós 8,4-6.9-12 / Salm 118 / Mateu 9,9-13

7 ■ Dissabte. Sant Ot, bisbe (1095-1122). Sant Fermí, bisbe (†553).

Lectures: Amós 9,11-15 / Salm 84 / Mateu 9,14-17

8 ■ Diumenge XIV de durant l'any / Cicle B. Sant Procopi, màrtir (†303). Sant Edgar, laic (†975).

Lectures: Ezequiel 2,2-5 / Salm 122 / 2Corintis 12,7-10 / Marc 6,1-6

Crònica de l'anada a Roma amb motiu de l'oratori del Sant Dubte d'Ivorra | M. Teresa Valero i Melgosa*

Els dies 7, 8 i 9 de juny, més de cent setanta persones de la diòcesi de Solsona, encapçalades pel seu bisbe i pastor, Mons. Xavier Novell, i també pel bisbe emèrit, Mons. Jaume Traserria, es desplaçaren a Roma per participar en el concert en què s'oferia l'oratori «Noces de sang» i alhora acompanyar Mons. Valentí Miserachs en un emotiu i ben merescut acte de comiat.

Tres quarts de sis del matí del dia 7 de juny.

Les maletes ja estan a punt. La il·lusió i el neguit conviuen en els últims minuts abans de l'anada a Roma: il·lusió pel que, ben segur, viurem, i neguit per si arribarem a temps a l'autocar, a l'aeroport... El gran dia ha arribat, després de temps i temps de treballs i de preparatius. Tothom ja està a punt en la respectiva estació d'autobusos: Solsona, Guardiola de Berguedà i Mollerussa, els tres eixos del nostre bisbat. Allí anàrem pujant les diferents persones que viatjàvem a Roma; en total, cent sis pelegrins, més els quaranta-tres de la Coral Ginesta de Cervera, que ja havien marxat la mateixa nit, i vint persones més del poble d'Ivorra que no podien marxar fins al divendres. A Barcelona, el nostre bisbe Xavier i el bisbe emèrit Jaume, així com els quatre solistes, ens esperaven a l'aeroport.

Vàrem arribar a Roma al voltant de les onze del matí i al migdia ja érem a l'hotel. A la tarda els cantaires i solistes varen assajar al Pontifici Institut de Música Sacra (PIMS) juntament amb les altres corals i orquestra romanes. Mentrestant la resta de pelegrins, acompanyats pel nostre bisbe Xavier, vàrem visitar el Fòrum Romà i el Colosseu, celebràrem la missa a Sant Climent Romà i participàrem de l'emotiva i lluïda missa del Papa i processó de Corpus per la via Merulana. Com no podia ser d'altra manera vàrem acabar el dia sopant amb una pizza en un típic restaurant italià.

El divendres dia 8 va començar la jornada ben d'hora, ja que a dos quarts de set del matí havíem de ser al Vaticà per celebrar la missa als peus de la tomba de sant Pere. Ens hi varen acompanyar diferents autoritats de la Generalitat, encapçalades pel secretari de govern, Germà Gordó, que també s'havien desplaçat a Roma. Després de visitar la basílica de Sant Pere, vàrem sortir cap a Sant Pau Extramurs i les catacumbes de Sant Sebastià.

A la tarda vam preparar-nos per al concert que tindria lloc a Santa Maria la Major a les set del vespre. Aquesta església, una de les quatre basíliques majors de Roma, era plena a vessar per gaudir d'aquesta bella peça musical que, superant els

límits de l'espai i del temps, condueix en una ideal festa de Corpus, a mesura que s'escolen les hores, des de l'alba fins a la posta del sol, revivint el prodigi del Sant Dubte d'Ivorra. Mossèn Bernat, el bisbe sant Ermengol, la Verge Maria... van prendre vida, una altra vegada, a través de la lletra de Mn. Climent Forner i la música de Mons. Valentí Miserachs.

Una bona representació d'autoritats civils foren presents a l'acte: el secretari de govern, Germà Gordó, el secretari de Cultura, Xavier Solà, la diputada Glòria Renom, la vice-presidenta de la Diputació de Lleida, Dolors Pujol, el director d'Afers Religiosos de l'Ajuntament de Barcelona, varen acompanyar Mons. Miserachs i la multitud de pelegrins i cantaires catalans. Així mateix, un bon nombre de prelats romans eren presents a Santa Maria la Major, encapçalats pel cardenal Santos Abril, arxiprest de la basílica.

En acabar la interpretació de l'oratori tingué lloc un sopar de celebració, en un restaurant pròxim, per a les autoritats, els pelegrins i els cantaires, que pogueren compartir tot allò viscut.

El dissabte dia 9 de bon matí va continuar la visita a Roma, sempre acompanyats pel bisbe Xavier, excel·lent guia i bon coneixedor de la ciutat romana. Des del Capitoli, un dels set turons de Roma, poguérem contemplar una bonica panoràmica del Fòrum Romà. També, entre altres monuments poguérem visitar l'església del Gesù, on hi ha la tomba de sant Ignasi de Loiola, l'església de Sant Felip Neri, on també reposen les restes d'aquest sant, el Panteó, la plaça Navona i la Fontana di Trevi; celebràrem missa a Sant Lluís dels Francesos, on el nostre bisbe va viure en la seva època d'estudiant a Roma i on es custodien tres excel·lents pintures del Caravaggio.

A la tarda ens vingueren a recollir a l'hotel per a retornar a Barcelona. Tots portàvem sota el braç un munt de records i vivències que han fet aquests dies irrepetibles —les característiques del viatge, l'execució de l'oratori a Roma, el guiatge de la mà del nostre bisbe— i que aquesta experiència sigui única, d'aquelles que el pas del temps no esborra, sinó que, com el bon vi, va envellint en els nostres cors.

*Coordinadora de l'oratori *Noces de sang*

El tema de l'habitatge a Càritas Diocesana de Vic

L'acció social de Càritas pretén *preveure, detectar i atendre* determinades situacions i necessitats de les persones en situació més desfavorida en la nostra societat; per això, per a avançar cap a una societat més justa i solidària, Càritas vol incidir en el fenomen de l'exclusió social, tenint en compte la persona, però també les causes de l'exclusió del sistema establert des dels estaments polítics, socials i econòmics. Per a començar qualsevol procés de millora i de promoció, la persona en situació de precarietat econòmica o social ha de tenir un espai o una llar estable, on se senti acollida en totes les seves dimensions (física, psíquica i espiritual) com a ésser humà. En aquest sentit, Càritas Diocesana de Vic està desenvolupant diverses accions entorn de l'habitatge, que es duen a terme en algunes poblacions del nostre bisbat amb l'objectiu de *possibilitar un habitatge temporal a persones o famílies amb especials dificultats d'integració o reinserció en la societat i que no tenen prou recursos econòmics per a accedir a un habitatge digne en les condicions que imposa el mercat, fet que accentua encara més el risc d'exclusió*.

Accions realitzades en el 2011 que continuen enguany:

—Vic: Càritas Arxiprestal de Vic té en funcionament 11 pisos, amb funció de llars estables per a l'acolliment

temporal (estada mínima de sis mesos prorrogables); «L'Alberg», per a cobrir les necessitats d'habitatge d'un col·lectiu sense sostre els mesos d'hivern; i la «Casa d'Acolliment i Pensió Social» com a continuació de l'estada a L'Alberg. El total de persones ateses en el 2011 ha estat de 107.

—Manresa: Càritas Arxiprestal de Manresa disposa de dos pisos cedits que ofereix, en ús temporal de sis mesos prorrogables a altres sis, a famílies amb problemàtica social per a accedir a un habitatge digne i que necessiten un acompanyament en la seva promoció personal i social. El total de persones acollides ha estat de 17 (4 famílies).

—Torelló: Càritas Parroquial ofereix un habitatge compartit a persones amb especials dificultats per a la seva integració sociolaboral. El total de persones acollides ha estat de 4.

Cada estada va acompanyada d'un pla individualitzat de treball, supervisat per un equip format per professionals i voluntaris. Els recursos econòmics per a dur a terme tota aquesta tasca s'aconsegueix bàsicament de les mateixes aportacions de Càritas i d'ajuts puntuals d'entitats privades i, en menys mesura, públiques. Per tant, continuem necessitant el vostre suport.

Podeu fer la vostra aportació al número de compte 2107-1002-39-3378964893, indicant el nom del projecte i la parròquia.

Pelegrinatge per la ruta de sant Pau i l'Església primitiva

Igualada.- La parròquia de la Sagrada Família d'aquesta ciutat ha programat un pelegrinatge per a resseguir les petjades de sant Pau en els seus viatges apostòlics i les dels inicis de l'Església en la seva primera expansió, que va ser per les terres de l'Àsia Menor, actualment Turquia.

Tars, la població natal de sant Pau. Antioquia, on va viure i d'on va sortir en els seus viatges apostòlics. Efes, on també va residir i fou la destinatària d'una de les seves cartes. Capadòcia, amb les meravelles de la natura. Esmirna, una de les set Esglésies de l'Apocalipsi. Els records de les antigues civilitzacions hitites. Les fabuloses meravelles d'Istanbul, l'antiga Constantinoble, entre elles Santa Sofia o l'immens

Gran Basar, on hom pot immernir-se en el fascinant Orient. La travessia per l'estret del Bòsfor en un creuer exclusiu per al grup. I tantes i tantes altres interessantíssimes visites més.

Explicacions, lectures bíbliques adients, celebracions litúrgiques, amb el guiatge espiritual a càrrec del rector d'aquesta parròquia, Mn. Josep Maria Mas. Pot ser ben de profit per a la vida espiritual, per a l'enriquiment cultural, per a conèixer tantes meravelles del món oriental, tot en un clima de bona companyonia i amistat, amb ganes de passar-ho d'allò més bé.

És obert a tothom, sigui d'on sigui. Per a més informació i inscripcions: telèfon 93 803 04 27.

La catedral, Església mare | Jaume Casamitjana

Amb aquestes línies volem iniciar una sèrie d'escrits, redactats per diferents autors, enfocats a constatar la significació i importància de la nostra catedral, Església mare de la nostra diòcesi. Encetem la nostra reflexió pouant en la seva significació eclesiològica i litúrgica.

Hem de començar afirmant que la catedral és una església dedicada a acollir l'Església local com a unitat. En altres paraules, quan es parla de la catedral, no ens referim a una comunitat particular d'una diòcesi, sinó a la diòcesi mateixa. Des d'aquesta perspectiva, existeix una correspondència molt concreta i localitzada entre l'edifici material i l'edifici espiritual que som els batejats, pedres vives tal com ens diuen sant Pere i els textos litúrgics. Segons *Lumen gentium* 26, en cada diòcesi (Església particular) hi ha present l'Església de Crist, una, santa, catòlica i apostòlica, i s'hi troba la presència de Crist, el Senyor. Per tant, la catedral no simbolitza una part de l'Església, sinó l'Església en la seva totalitat.

Això comporta unes conseqüències interessants. Una d'elles és, sens dubte, la unitat entre catedral i comunitat local, embolcallant també la seva història, la seva cultura, la seva forma artística, etc. Les catedrals reflecteixen, efectivament, aquestes característiques, com una casa reflecteix la família que hi habita.

Una altra conseqüència és la unitat de l'església catedral. Només la catedral, en cada diòcesi, és el punt de referència permanent de la reunió de tots els diocesans. És, doncs, la catedral (església-edifici) la que reuneix en església-assemblea l'església-comunitat local. Pot haver-hi santuaris cèlebres, paròquies fervents, però només la catedral és el lloc que roman sempre obert a tothom.

No podem tampoc oblidar que l'Església catòlica i apostòlica no existeix sense la càtedra episcopal, és a dir, sense la presència de la successió apostòlica que asseguri el testimoni de l'Evangeli amb l'autoritat de la seva interpretació autèntica, de la mateixa manera que tampoc no existeix la comunió eclesial sense l'altar per a reunir el poble de Déu en la celebració del memorial del Senyor, mort i ressuscitat. Tot plegat ens ajuda a entendre la significació litúrgica de la catedral. Així ens ho mostra clarament el Concili Vaticà II en la constitució *Sacrosanctum Concilium* (núm. 41): «Per això convé que tothom doni la més gran importància a la vida litúrgica de la diòcesi entorn del bisbe, principalment a l'església catedral.»

En definitiva, la catedral, Església mare de la comunitat cristiana local en què viu i actua l'Església catòlica i apostòlica, reflecteix des d'una perspectiva teològica i celebrativa que és Crist la pedra angular de la nostra diòcesi.

Breus

► **Una majòlica de la Mare de Déu de l'Alba al Camí dels Degotalls de Montserrat.** Hi fou posada a finals de maig en el transcurs d'un pelegrinatge de feligresos de la Seu de Manresa, encapçalats pel rector, Mn. Antoni Boqueras. El pare Josep, monjo del monestir, féu la benedicció de la imatge i es cantaren el Virolai i els Goigs de la Verge de l'Alba. Els pelegrins participaren en la missa conventual a la basílica i després foren rebuts en audiència pel pare abat, Josep Mª Soler, que parlà dels diversos vincles entre Montserrat i Manresa.

► **La capella romànica de Santa Maria del Castell de Sant Martí de Centelles ha estat recuperada** i podrà ser utilitzada en el futur. Es tracta d'una construcció del segle

XIII, situada dins el recinte emmurallat i que, per destrucció dels elements que l'envoltaven, havia resultat molt malmesa. Ara s'ha consolidat la volta reparant esquerdes, impermeabilitzant la teulada i tapant finestres. La capella surt documentada l'any 1221 i era utilitzada per al culte religiós i per a tombes familiars dels nobles. En una posterior actuació es rebaixarà el nivell de la capella i se sorrejran les parets.

► **Apostolat de l'Oració.** Les intencions del Sant Pare per al mes de juliol són les següents: *General*: Perquè tothom tingui treball i el pugui realitzar en condicions estables i segures. *Missionera*: Perquè els voluntaris cristians presents en territoris de missió sàpiguen donar testimoni de la caritat de Crist.

Tot a ½ euro | Un estiu per a fer els deures | Xavier C.....

Tot i que no estic gaire al corrent del tema escolar, tinc entès que enguany torna la mecànica que els qui suspensen pel juny han d'examinar-se de nou en la repesca de setembre. O sigui que els carbassejats han de fer, a l'estiu, vulgues que no, els deures pendents del curs passat. Però no em refereixo a aquests deures, en aquestes línies, sinó a quelcom més prosaic. Com que l'estiu, a més d'allò que tota cuca viu, és temps d'esplai i lleure, els deures que hom pot tenir són de caire eminentment lúdic, esportiu i «contemplatiu». Per això els anomenaria proves de *sofà-pànxing*, còmodament instal·lats al saló familiar amb un *cuba libre* al costat. Heus ací alguns esdeveniments esportius que podrem «suar» l'actual estiu.

Quan escric això, s'està desenvolupant l'**Eurocopa 2012**, amb dosis massives d'espanyolitat. L'equip nacional (?), per a reeditar el triomf ha rebut alè de personalitats polítiques, banquers —les victòries, poden solucionar la crisi?—, empresaris, artistes, i de la gran massa popular que l'anima amb la cara pintada dels colors de «la roja», esgarriant-se, fent voleiar banderes del pollastre i similars. I ai d'aquell que gosi mostrar-se indiferent, que serà titllat de tot, menys de guapo! Començant pels jugadors, comandats per un seleccionador amb cara de carrabiner retirat, que, abraonats tendrament en l'himne amb els ulls mirant al cel buscant inspiració divina, esperen grans èxits i cobrar les primes —no les de risc—, que són les úniques que no es retallen. Sembla que s'ha portat una moció a l'episcopalitat central perquè durant els dies de la competició es pugui variar, *ad libitum*, la salutació litúrgica dient: *El Señor*

sea con la Roja. No crec que prosperi. Per ara, un empat al primer partit... i gràcies.

Tanmateix, ara al juliol tornarem a contemplar la serp multicolor del **Tour de France**, que en plena migdiada veurem pujar a cops de ronyó els mítics Tourmalet o l'Aubisque, etc., suant a desdir per obtenir els dos petons de la bellesa de torn. Entre becaina i becaina, guiparem els ciclistes en pilot, escapades, esprints, contrarellotges, etc., a major glòria de l'esport del pedal fins a arribar a la victòria final als Camps Elisis de París.

Ara que l'estrella de l'estiu seran els **Jocs Olímpics de Londres**. Prou tindrem temps per a admirar les curses atlètiques i altres variades disciplines als estadis, a les piscines, als pavellons, la marató i marxa pels carrers, gimnastes, etc., gaudint de l'esforç dels atletes èmuls dels llorejats esportistes de la Grècia clàssica, abans de ser rescatada. Lliçó de vida i de superació.

Com veieu, doncs, de feina no ens en faltarà pas. Agafem-nos-ho amb calma. I si falla quelcom, sempre ens quedarà fer de detectius per esbrinar el procés misteriós dels documents papals desapareguts, com un nou *Codi da Vinci* vaticanista, o fer-nos creus del rescat de Bankia, un banc més brut que un pal de galliner; o consolar-nos per si ens plantifiquen un flamant *Eurovegas* entre el Llobregat i Palau de Plegamans. Tot sigui per fer bé els deures durant l'estiu i alhora lloar Déu per l'art de la natura i l'esplet de vida sana, una forma de pregària que supera retallades hagudes i per haver.

Fxavier3659@yahoo.es

Dites casolanes | Sebastià Codina

El que poc costa, poc dol

Els diners que sobrevenen sense haver-los afanyat, sovint no fan gaire profit. A alguns els duren quatre dies i ho tiren tot per la finestra. El que costa és el que s'estima. Si no s'han suat no es valoren prou. El pare posa en marxa el negoci, el fill el manté i el nét en fa estrelles sense pensar-s'hi. S'han muntat llegendes sobre les anomenades disbauxes del «fatxenda hereu escampa». També algú ha inventat: «Pare estalviador, fill malgastador.» Costa poc ser generós amb els diners no suats. Però hi ha persones que lluiten com feres per salvar el que els ha costat tota una vida.

Ben mirat, tots som hereus: hereus d'uns boscos i muntanyes que maltractem, d'unes ciutats, viles i pobles que embrutem, d'una llengua que atropellem i malparlem, d'una fe que apostatem... Poc dol el que poc costa! Som hereus de molts valors que hem de transmetre millorats i polits a les generacions que vindran al nostre darrere.

full diocesà | Solsona i Vic

DIRECTORS:

VIC: Josep Casals

Santa Maria 1, 08500 VIC

Tel. / Fax 93 885 07 09

Correu electrònic:

mitjans-comunicacio@bisbatvic.com

SOLSONA: Júlia Ayala

Plaça Palau 1, 25280 SOLSONA

Tel. 973 48 06 19

C/e: mitjans@bisbatsolsona.cat

EDICIÓ: Mitjans de Comunicació Social de cada Bisbat.

REDACCIÓ: Santa Maria, 1 - 08500 VIC

ADMINISTRACIÓ:

Rda. Camprodon 2, 08500 VIC

Tel. 902 70 20 32 / Fax 93 88919 09

IMPRESSIÓ: Gràfiques Diac,

Ronda Camprodon 2, 08500 Vic

DIPÒSIT LEGAL: 14.355/60